

325

Octubre

(ALDC, III, 632. Octubre)

El llat. OCTOBER, -OBRIS, der. de OCTO, és a dir, el vuitè mes del calendari romà que començava el mes de març, és l'origen del ross. *octobre*, localitzat només en aquest dialecte, on ja es documenta al s. XV, i que és degut al contacte amb l'oc., mentre que la var. *octubre*, compartida amb el cast., el port. i el gall., i estesa per la resta del cat., prové probablement del llat. vg. OCTOBRIUS, amb una iod que explicaria el canvi vocàlic. Com a var. d'aquesta darrera forma cal notar *vuitubre* 83, pròpia de l'espai rural eivissenc, arcaisme procedent d'un anterior *uitubre*, reforçat amb una

labiodental (com *vuit* < *uit* < llat. OCTO); el mall. i men. *ottubre* (var. [ə]ctubre 48), per assimilació a la dental (com *acte* > *atte*); i, aquí i allà, el val. *otubre*, amb una reducció del grup -ct- practicada sovint en val. (cf. *retor* < *rector*, *dotor* < *doctor*), que podria ser atribuïda al contacte amb l'aragonès. L'alg. *santuaini* 85 (que conviu amb *octobre*, manlleu a l'it.) és préstec del sard *santu aini* < SANCTU GAVINI, amb el genitiu de GAVINUS, el nom d'un sant quasi exclusivament difós a Sardenya (DES i Tagliavini, 1982). *Octubre* és el mot normatiu.

